

Ще з дописьмового, з лялькового ще віку  
аж до закоханого в мене чоловіка  
я вислухала стільки від мужчин  
про подруг з дитсадка і про дружин,  
що завагалася: а може, я й не жінка,  
а в жінку втілена — для зручності — шпаринка  
для сповідей, картань і каяття.  
Про інших слухати усе своє життя?  
Ховати все в собі — надійно, вміло,  
так, наче скіфського царя могила!  
Сплять у мені розказані мені  
чийсь жінки — розумні та дурні.  
І словом зайвим ти боїшся їх збудити,  
неначе це майбутні наші діти.  
Якщо могила я, нехай — сторожова.  
Поки не відшуміла кіс трава.

1983